

RUDYARD KIPLING

Simple Povești

Ilustrații de autor

REGIS

CUPRINS

<i>Pățaniile balenei</i>	3
<i>Cum a căpătat cămila cocoașă</i>	11
<i>Povestea rinocerului prost crescut</i>	20
<i>Cum a căpătat leopardul pete</i>	28
<i>Puiul de elefant</i>	41
<i>Cântecul bătrânului cangur</i>	56
<i>Armadillo</i>	67
<i>Cum a fost ticluită cea dintâi scrisoare</i>	82
<i>Cum a fost ticluit alfabetul</i>	98
<i>Crabul care s-a jucat cu marea</i>	119
<i>Pisica ce se plimba singură, singurică</i>	137
<i>Fluturele care a bătut din picior</i>	158

PĂTANIILE BALENEI

În vremurile de demult, dragul meu, trăia în mare o Balenă care se hrănea numai cu pești. Ea mânca stele de mare, țipari de mare, crabi și limande, plătici și limba șerpilor, calcani cu soatele lor, scrumbii, știuci și țipari adevărați, care se încolăcesc și se învârtesc. Pe toti peștii ce-i putea găsi în mare ea-i ronțaia cu gura ei, uite aşa, crant, crant, până ce nu mai rămase în toată marea decât un mic peștișor. El era un peștișor istet; și fiindcă era un peștișor istet, înnota ceva mai jos de urechea dreaptă a Balenei, aşa încât să fie în afară de orice pericol.

La un moment dat, Balena se ridică în sus sprijinindu-se pe coadă și spuse: „Mi-e foame“ și micul peștișor istet ii răspunse cu o voce slabă: „Nobile și generos cetaceu, ai gustat vreodată un om?“

„Nu“, răspunse Balena. „Ce gust are?“ „Bun“, răspunse micul peștișor istet. „Bun, dar colțuros.“ „Dacă-i aşa, adu-mi câțiva“, spuse Balena, și cu coada făcu în aşa fel încât marea se înspumă.

„Unul deodată e de ajuns“ spuse peștișorul cel istet. „Dacă înoti către cincizeci de grade latitudine nordică și patruzeci de grade longitudine vestică (asta e o vrăjitorie) vei găsi stând pe o plută, în

mijlocul mării, un marinar naufragiat, neavând altceva pe el decât o pereche de pantaloni din pânză albastră, o pereche de bretele (să nu cumva să uiți bretelele, dragul meu) și un briceag; și drept să-ți spun, el e un om de o inventivitate și o iscusință nemărginită.

Așa că Balena înotă și iar înotă spre cincizeci de grade latitudine nordică, atât cât putu de repe-de, și, pe o plută în mijlocul mării, neavând pe el decât o pereche de pantaloni de pânză albaștri, o pereche de bretele (în mod special trebuie să-ți amintești de bretele, dragul meu) și un briceag, ea găsi numai un singur și unic marinar naufragiat, care cu degetele de la picioare făcea dâră în apă (mama lui îi dăduse voie să stea cu picioarele în apă, altfel el n-ar fi făcut-o niciodată) fiindcă el era un om de o iscusință și o inventivitate fără margini.

Balena deschise gura mare, mare până ce ajunse aproape de coadă, înghiți marinarul naufragiat, pluta pe care el stătea și pantalonii albaștri de pânză și bretelele (pe care nu trebuie să le uiți) și briceagul. Le înghiți pe toate în multele sale odăi și odăițe calde și întunecoase, apoi își plescăi buzele, uite aşa! și se învârti de trei ori în jurul cozii.

Îndată ce marinarul, care era un om de o inventivitate și iscusință fără margini, se găsi în interiorul odăilor și odăițelor, începu să dea din picioare, și sări și ghionti și lovi și se jucă și dansă și burduși și zângăni, și bătu și mușcă și țopăi și se târî și se învârti încolace și încolo, și urlă și zvârli și

zbieră și oftă și se târî și strigă și săltă și dansă dansul scoțian unde nu trebuia, încât Balena se simți foarte nefericită pe dinăuntru (nu cumva ai uitat de bretele?)

Atunci Balena se adresă peștișorului cel istet:

– Acest om e foarte colțuros și afară de asta mă face să sughit. Ce să fac ?

– Spune-i să iasă afară, îi răspunse peștișorul cel istet.

Așa că Balena îi vorbi în jos pe propriul ei gâtlej marinarului naufragiat, și-i spuse:

– Ieși afară și fii cuminte, sughit din cauza ta.

– Nici gând, nici gând, spuse marinarul, nu accept așa, ci în cu totul alte condiții. Du-mă la țărmul meu natal, la albele stânci ale Albionului și apoi voi putea vedea ce am de făcut. Si el începu să joace și mai îndrăcit decât până atunci.

– Găsesc că cel mai bun lucru ce-l ai de făcut e să-l duci acasă, spuse peștișorul cel istet Balenei. Trebuia să te fi înștiințat dinainte să te păzești, căci el e un om de o inventivitate și o șicusință fără margini.

Astfel că Balena înotă, înotă și iar înotă cu amândouă aripioarele și cu coada, atât de repede cât îi putea îngădui sughitul; când în sfârșit văzu țărmul natal al marinarului și stâncile albe ale Albionului, se repezi jumătate pe țărm, căscă gura mare, mare, cât mai mare și spuse:

– Poftiți, aici se face schimbul pentru Winchester, Ashualot, Nashua, Keere și toate

Acesta e desenul Balenei înghițind marinarul, ce e de o inventivitate și ișcusință nemărginită, împreună cu pluta, briceagul și bretelele, pe care tu nu trebuie să le uiți. Ceea ce vezi că are nasturi sunt bretelele marinarului.

Briceagul e aproape de ele. Marinarul stă pe plută aplecat într-o parte, așa că nu poți vedea prea mult din el. Obiectul acela albicios din partea stângă a marinarului este o bucată de lemn, pe care el încearcă să o întrebuițeze drept vâslă, atunci când Balena se apropie. Bucata de lemn se numește cange. Marinarul a lăsat-o afară când a intrat înauntru. Numele Balenei era Surâzătoarea iar marinarul se numea Dl. Henry Albert Bivvens. Micul peștișor ișteț se ascunde sub stomacul Balenei, căci altfel l-aș fi desenat.

Marea arată așa vălurită, pentru că Balena o suge toată cu gura, așa ca să poată să-l sugă și pe Dl. Henry Albert Bivvens, împreună cu pluta, briceagul și bretelele (vezi să nu uiți bretelele).

statiiile de pe linia Fitchburg. Abia pronuntase „Fitchburg“ si marinarul si ieși din gura ei. Dar, pe când Balena înnota, marinarul, care era cu adevărat o persoană de o inventivitate si iscusință fără margini, luase briceagul si tăiase pluta, iar lemnele le împletise si le legase strâns cu bretelele într-un mic grătar pătrat, (acum înțelegi de ce nu trebuia să uiți bretelele) si trăsese acel grătar cu putere în gâtlejul balenei, unde se întepenise.

Apoi el pronunță următorul descântec si pentru că tu nu l-ai auzit niciodată, îl voi recita eu acum:

Ca să nu înghiți, ti-am dat în dar

Aici vezi Balena căutând micul peștișor istet, care se ascunsese sub pragul porților ecuatorului. Numele micuțului peștișor istet este Pingle. El stă ascuns printre rădăcinile marilor ierburi de mare, care cresc în fața porților ecuatorului. Ele sunt închise. Ele sunt păstrate întotdeauna închise, pentru că porțile trebuie totdeauna să fie ținute închise. Obiectul în formă de frânghie de-a curmezișul este ecuatorul însuși, iar obiectele care arată ca niște stânci sunt cei doi giganți, Moar și Koar, care păstrează ordinea la ecuator. Ei au făcut desenele cu umbre pe porțile ecuatorului și au sculptat toți peștișorii încolăciți de sub porți. Peștii cu cioc sunt numiți Delfini cu cioc, iar ceilalți pești, cu capete ciudate, sunt numiți Rechini cu capete în formă de ciocan. Balena nu l-a găsit pe micul peștișor istet până nu i-a trecut furia, iar de atunci au redevenit buni prieteni.

